Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

20. května 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení – Určení použitelných právních předpisů – Nařízení (EHS) č. 1408/71 – Článek 13 odst. 2 písm. a) – Článek 14 odst. 2 – Osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států – Jediná pracovní smlouva – Zaměstnavatel usazený v členském státě bydliště pracovníka – Zaměstnání vykonávané výlučně v jiných členských státech – Práce vykonávaná v různých členských státech během po sobě následujících obdobích – Podmínky“

Ve věci C-879/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud, Polsko) ze dne 19. září 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 2. prosince 2019, v řízení

FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe

proti

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie,

za přítomnosti:

UA,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení N. Wahl, předseda senátu, F. Biltgen (zpravodaj) a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe W. Barańskim, adwokatem,

– za Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie M. Drewnowskim, radcem prawnym,

– za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

– za belgickou vládu L. Van den Broeck a S. Baeyensem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: polština.

– za Evropskou komisi D. Martinem a A. Szmytkowskou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění změněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/01 s. 222), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. 2008, L 209, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1408/71“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe (dále jen „Format“) a Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (Úřad pro sociální zabezpečení, 1. oddělení pro Varšavu, Polsko) ve věci určení právních předpisů použitelných na UA, zaměstnance společnosti Format (dále jen „dotčený“), v otázce sociálního zabezpečení.

Právní rámec

3 Podle šestého bodu odůvodnění nařízení č. 1408/71 musí pravidla pro koordinaci zaručit pracovníkům, kteří se pohybují v rámci Unie, a osobám jimi vyživovaným a pozůstalým po nich zachování nabytých a nabývaných práv a výhod.

4 Z osmého bodu odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že jeho cílem je, aby dotyčné osoby v zásadě podléhaly systému sociálního zabezpečení pouze jednoho členského státu, aby se zamezilo souběhu použitelných právních předpisů a složitostem, které by z toho mohly vyplývat.

5 Článek 1 písm. h) uvedeného nařízení stanoví, že pro účely tohoto nařízení se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště.

6 Článek 13, nadepsaný „Obecná pravidla“, obsažený v hlavě II tohoto nařízení, nadepsané „Určení použitelných právních předpisů“, stanoví:

„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.

2. S výhradou článků 14 až 17:

a) osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

[…]“

7 V téže hlavě obsažený článek 14 nařízení č. 1408/71, nadepsaný „Zvláštní pravidla pro jiné osoby než námořníky vykonávající závislou činnost“, stanoví:

„Pravidlo uvedené v čl. 13 odst. 2 písm. a) se použije s výhradou těchto výjimek a zvláštností:

1) a) osoba zaměstnaná na území členského státu podnikem, pro nějž obvykle pracuje, která je vyslána tímto podnikem na území jiného členského státu, aby tam pro něj vykonala práci, nadále podléhá právním předpisům prvního členského státu za předpokladu, že očekávané trvání této práce nepřekračuje 12 měsíců a že není vyslána, aby nahradila jinou osobu, které skončila doba jejího vyslání;

[…]

2) Osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států podléhá právním předpisům určeným takto:
   a) osoba patřící mezi zaměstnance, již cestují nebo létají, která je zaměstnancem podniku, jenž na cizí nebo na vlastní účet provozuje mezinárodní přepravu cestujících nebo zboží po železnici, silnici, ve vzduchu nebo po vnitrozemských vodních cestách a má sídlo nebo místo podnikání na území členského státu, podléhá právním předpisům posledně uvedeného státu […]

   […]
   b) osoba jiná než uvedená v písmenu a) podléhá:
      i) právním předpisům členského státu, na jehož území má bydliště, vykonává-li svou činnost částečně na uvedeném území, nebo pracuje-li pro několik podniků nebo zaměstnavatelů, kteří mají sídlo nebo místo podnikání na území různých členských států;
      ii) právním předpisům členského státu, na jehož území má podnik nebo zaměstnavatel, pro které pracuje, sídlo nebo místo podnikání, nemá-li bydliště na území žádného členského státu, kde vykonává svou činnost.

[…]“

8 Podle článku 12a nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71 (Úř. věst. 1972, L 74, s. 1), pozměněného a aktualizovaného nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005 (Úř. věst. L 117, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 83), jsou orgány příslušného státu ve smyslu nařízení č. 1408/71 povinny vydat osobě, která je obvykle zaměstnána na území dvou nebo více členských států ve smyslu čl. 14 odst. 2 písm. b) posledně zmíněného nařízení, potvrzení uvádějící, že tato osoba podléhá právním předpisům uvedeného příslušného členského státu.

9 Toto potvrzení, jehož vzor obsahuje rozhodnutí Správní komise Evropských společenství pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků č. 202 ze dne 17. března 2005 o vzorech formulářů nezbytných k uplatňování nařízení Rady č. 1408/71 a č. 574/72 (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115, E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126 a E 127) (Úř. věst. 2006, L 77, s. 1), je obecně známo pod názvem „formulář E 101“ nebo „potvrzení E 101“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Dotčený, polský státní příslušník s bydlištěm v Polsku, pracoval pro společnost Format, která má sídlo v Polsku, v rámci pracovní smlouvy na dobu určitou od 20. října 2006 do 31. prosince 2009. Během tohoto období pracoval ve Francii od 23. října 2006, ve Spojeném království od 5. listopadu 2007 do 6. ledna 2008, poté znovu ve Francii od 7. ledna 2008.

11 Rozhodnutím ze dne 13. února 2008 přijatým na základě čl. 14 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. b) nařízení č. 1408/71 odmítl Úřad pro sociální zabezpečení, 1. oddělení pro Varšavu vydat dotčenému potvrzení E 101 osvědčující, že se na něj od 23. prosince 2007 do 31. prosince 2009 vztahuje polský systém sociálního zabezpečení z titulu práce pro společnost Format.

12 Společnost Format a dotčený podali proti tomuto rozhodnutí žalobu k Sądu Okręgowemu w Warszawie (krajský soud ve Varšavě, Polsko), která byla zamítnuta. Tento soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že dotčený pracoval pro společnost Format několik měsíců postupně na území dvou členských států, nespadá do působnosti čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1408/71, nýbrž do působnosti čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení.

13 Společnost Format podala proti rozhodnutí uvedeného soudu odvolání k Sadu Apelacyjnemu w Warszawie (odvolací soud ve Varšavě, Polsko), které bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 23. ledna 2018.

14 Tento soud uvedl, že z rozsudku ze dne 4. října 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606) vyplývá, že pojem „osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 písm. b) bodu ii) nařízení č. 1408/71 nezahrnuje situace, kdy je obvyklou situací dotčené osoby výkon zaměstnání na území jediného členského státu. Uvedený soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že práce, kterou dotčený vykonával v každém členském státě, trvala několik měsíců, vzhledem k povaze jeho práce, tj. práce ve stavebnictví, jakož i vzhledem k profilu činnosti společnosti Format, tj. realizace stavebních prací v několika členských státech, dotčený ve skutečnosti vykonával obvykle práci na území jediného členského státu, a spadá tedy do působnosti čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení.

15 Společnost Format podala proti tomuto rozhodnutí kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

16 Tento soud má za to, že rozsudek ze dne 4. října 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606), který se týkal věci v původním řízení, jejímž účastníkem byla také společnost Format a v níž se skutkový stav týkal období dotčeného ve věci v původním řízení, nerozptýlil pochybnosti o výkladu čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71, které vyvstaly v projednávané věci. Soudní dvůr totiž v tomto rozsudku rozhodl, že toto ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že osoba, která na základě po sobě jdoucích pracovních smluv uvádějících jako místo výkonu práce území více členských států po dobu platnosti každé z těchto smluv ve skutečnosti pracuje pouze na území jednoho z těchto států, nemůže spadat pod pojem „osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států“ ve smyslu tohoto ustanovení. Skutkové okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, v níž byl vydán uvedený rozsudek, a sice že dotčený pracoval na základě po sobě jdoucích pracovních smluv ve více členských státech a po dobu platnosti každé z těchto smluv vykonával závislou činnost výlučně na území jednoho z těchto členských států, se však liší od skutečností v projednávané věci, jelikož dotčený vykonával na základě jediné pracovní smlouvy zaměstnání ve dvou různých obdobích, které po sobě přímo následovaly, na území dvou různých členských států.

17 Z rozsudku ze dne 12. července 1973, Hakenberg (13/73, EU:C:1973:92, bod 19), dále vyplývá, že se pojem „osoba obvykle zaměstnaná“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71 vztahuje na osobu, která setrvává v konzistentním a trvalém pracovněprávním vztahu, který současně nebo v rámci po sobě jdoucích období zahrnuje území několika členských států, nicméně nezahrnuje osobu, která v dotčeném období vykonává na základě pracovní smlouvy skutečně zaměstnání v jednom členském státě a v následujícím roce na základě jiné pracovní smlouvy vykonává práci v jiném členském státě.

18 Předkládající soud, který uvádí, že tento pojem vyložil ve dvou věcech, které mu byly předloženy, odlišně, má za to, že je nezbytné položit Soudnímu dvoru otázku, aby rozptýlil stávající pochybnosti v tomto ohledu.

19 Za těchto okolností se Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud, Polsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být pojem ‚osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států', obsažený v čl. 14 odst. 2 první větě nařízení [č. 1408/71] vykládán v tom smyslu, že zahrnuje také osobu, která v rámci jedné pracovní smlouvy uzavřené s jedním zaměstnavatelem a v průběhu období, na které se vztahuje tato smlouva, nevykonává práci na území každého z nejméně dvou členských států současně nebo souběžně, ale v bezprostředně po sobě následujících několikaměsíčních obdobích?"

K předběžné otázce

20 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71 vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na osobu, která v rámci jediné pracovní smlouvy uzavřené s jediným zaměstnavatelem, jež počítá s výkonem výdělečné činnosti v několika členských státech, pracuje několik po sobě jdoucích měsíců pouze na území těchto jednotlivých členských států.

21 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k tomu, aby se na určitou osobu vztahoval čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71, musí tato osoba obvykle vykonávat závislou činnost na území dvou nebo více členských států (rozsudek ze dne 4. října 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, bod 39).

22 Podle judikatury Soudního dvora za účelem posouzení, zda je třeba osobu považovat za obvykle zaměstnanou na území dvou nebo více členských států, nebo zda se naopak jedná o činnost, která je jen příležitostně rozdělena mezi území více členských států, je třeba zohlednit zejména délku dob pracovní činnosti a povahu zaměstnání, jak je vymezují smluvní dokumenty, jakož i případně reálný charakter vykonávané činnosti, tj. zejména způsob, jakým byly pracovní smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem prakticky plněny v minulosti, okolnosti uzavření těchto smluv a obecně znaky a podmínky výkonu činnosti na straně dotčeného podniku (rozsudek ze dne 13. září 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, bod 21 a citovaná judikatura).

23 V projednávané věci předkládací rozhodnutí neupřesňuje, jaké údaje obsahuje pracovní smlouva uzavřená mezi dotčeným a společností Format, pokud jde zejména o místo výkonu práce a délku trvání této práce.

24 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru však vyplývá, že v rámci pracovní smlouvy uzavřené mezi společností Format a dotčeným na období od 20. října 2006 do 31. prosince 2009 pracoval dotčený ve Francii od 23. října 2006 do a poté od 5. listopadu 2007 do 6. ledna 2008 ve Spojeném království a od 7. ledna 2008 opět ve Francii.

25 Pokud tomu tak skutečně je, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, je třeba konstatovat, že dotčený vykonával závislou činnost postupně ve dvou členských státech, avšak v prvním členském státě pracoval nepřerušeně přibližně třináct měsíců a poté téměř dva roky s asi dvouměsíční pauzou, kdy pracoval v druhém členském státě. Je tedy třeba konstatovat, že v rámci pracovní smlouvy uzavřené na období od 20. října 2006 do 31. prosince 2009 vykonával dotčený téměř všechnu závislou činnost na území jediného členského státu.

26 Pokud jde o případná po sobě následující období výkonu činnosti na území více než jednoho členského státu, čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71 nestanoví žádné časové omezení.

27 Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že je-li běžným režimem dotčené osoby výkon zaměstnání na území jediného členského státu, nemůže tato osoba spadat do působnosti čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/7 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, bod 40).

28 Nelze tedy připustit, aby osoba, která vykonává závislou činnost za takových podmínek, jako jsou podmínky ve věci v původním řízení popsané v bodech 24 a 25 tohoto rozsudku, spadala pod pojem „osoba obvykle zaměstnaná na území dvou nebo více členských států“ ve smyslu čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71.

29 Takový výklad by totiž rozšiřoval působnost tohoto ustanovení na situace, kdy dotčená osoba vykonává závislou činnost na území jediného členského státu ve skutečnosti po tak dlouhou dobu, že by tato činnost měla být považována za obvyklou činnost dotčené osoby.

30 Dále je třeba připomenout, že ustanovení hlavy II nařízení č. 1408/71, jejíž součástí je čl. 14, tvoří podle ustálené judikatury úplný a jednotný systém kolizních norem, jejichž cílem je zajistit, aby pracovníci pohybující se v rámci Unie podléhali systému sociálního zabezpečení pouze jediného členského státu, aby se zabránilo souběhu použitelných vnitrostátních právních předpisů a komplikacím, které by z něj mohly vyplynout (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. února 1995, Calle Grenzshop Andresen, C-425/93, EU:C:1995:37, bod 9; ze dne 13. září 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, bod 14, a ze dne 8. května 2019, Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, bod 33).

31 Za tímto účelem čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 zakotvuje zásadu, že zaměstnanec podléhá v oblasti sociálního zabezpečení právním předpisům členského státu, kde pracuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, bod 15 a citovaná judikatura).

32 Tato zásada však platí „[s] výhradou článků 14 až 17“ nařízení č. 1408/71. V některých zvláštních případech by totiž prosté použití obecného pravidla stanoveného v čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení nemohlo zamezit administrativním komplikacím – jak na straně zaměstnance, tak na straně zaměstnavatele i orgánů sociálního zabezpečení – jež by mohly ztěžovat volný pohyb osob spadajících do působnosti uvedeného nařízení, ale mohlo by naopak takové komplikace vyvolat (rozsudek ze dne 4. října 2012,Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, bod 31 a citovaná judikatura).

33 Odstavec 2 článku 14 nařízení č. 1408/71 tedy představuje stejně jako odst. 1 písm. a) tohoto článku výjimku z obecné zásady stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení. Článek 14 odst. 2 uvedeného nařízení tedy musí být vykládán restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. ledna 2007, Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, bod 29).

34 Je přitom třeba zohlednit skutečnost, že pro účely výjimky stanovené v čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 měl unijní normotvůrce zjevně za to, že dočasné a krátkodobé vyslání pracovníka do jiného členského státu po dobu nejvýše dvanácti měsíců odůvodňuje výjimku z pravidla členského státu místa výkonu činnosti podle čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena ve věci Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:267, bod 55).

35 Z toho vyplývá, že k zajištění soudržného výkladu ustanovení čl. 14 odst. 1 písm. a) a odst. 2 nařízení č. 1408/71 je třeba mít za to, že osoba, která během po sobě následujících pracovních období vykonává zaměstnání v různých členských státech, musí být považována za osobu obvykle zaměstnanou na území dvou nebo více členských států ve smyslu čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71, jestliže doba, po kterou nepřetržitě pracovala v každém z těchto členských států, nepřekročí dvanáct měsíců. Pouze takový výklad může zabránit obcházení zásady stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení.

36 Je tedy nutno konstatovat, že čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1408/71 se s výhradou ověření ze strany vnitrostátního soudu nepoužije na takovou situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení.

37 Je třeba dodat, že taková situace nespadá *a priori* ani pod čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71. Pouze podnik, který obvykle vykonává podstatnou činnost na území členského státu, kde je usazen, totiž může využívat výhody plynoucí z výjimky stanovené v tomto ustanovení (rozsudek ze dne 10. února 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, bod 40). V projednávaném případě přitom předkládací rozhodnutí neupřesňuje, zda v době od 20. října 2006 do 31. prosince 2009 společnost Format provozovala obvykle podstatnou činnost v Polsku, které je členským státem, v němž je usazena. Z rozsudku ze dne 4. října 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, bod 32), který se týkal věci v původním řízení, jejímž účastníkem byla také společnost Format a v níž se skutkový stav týkal období dotčeného ve věci v původním řízení, dále vyplývá, že tato společnost neprovozuje obvykle v Polsku podstatnou činnost. *A priori* tedy tato podmínka podle všeho není v tomto případě splněna, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

38 Na takovou situaci se naopak může vztahovat zásada uvedená v čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71.

39 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 14 odst. 2 nařízení č. 1408/71 musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na osobu, která v rámci jediné pracovní smlouvy uzavřené s jediným zaměstnavatelem, jež počítá s výkonem výdělečné činnosti v několika členských státech, pracuje několik po sobě jdoucích měsíců pouze na území těchto jednotlivých členských států, jestliže doba, po kterou tato osoba nepřetržitě pracovala v každém z těchto členských států, překračuje dvanáct měsíců, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 14 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění změněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998, musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na osobu, která v rámci jediné pracovní smlouvy uzavřené s jediným zaměstnavatelem, jež počítá s výkonem výdělečné činnosti v několika členských státech, pracuje několik po sobě jdoucích měsíců pouze na území těchto jednotlivých členských států, jestliže doba, po kterou tato osoba nepřetržitě pracovala v každém z těchto členských států, překračuje dvanáct měsíců, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.